

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. V. N.,** zastoupeného JUDr. Irenou Švestkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Řeznická 13, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2004, č. j 28 Ca 301/2002 - 41,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2004, č. j. 28 Ca 301/2002 - 41 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2002, č. j. FŘ- 8008/11/99, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 7. 6. 1999, č. j. 151365/99/010913/5442 vyměřujícímu mu dodatečně daň z příjmů za zdaňovací období roku 1995 ve výši 44 671 Kč. Městský soud napadeným usnesením odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutečnosti, že žaloba ze dne 14. 4. 2002 byla podána u soudu dne 24. 4. 2002 (k poštovní přepravě podána dne 22. 4. 2002). Ze spisu přitom bylo patrno, že v daňovém řízení žalobce udělil plnou moc dne 12. 7. 1999 společnosti A. s .r. o. k podání odvolání mj. ve věci předmětného dodatečného platebního výměru a zástupce toto odvolání také podal a k výzvě správce daně doplnil. Rozhodnutí o odvolání bylo žalovaným doručeno do vlastních rukou žalobce dne 7. 2. 2002 a dále zástupci dne 20. 2. 2002. Městský soud poukázal na právní úpravu zastoupení v § 17 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a skutečnost, že v daném případě byla plná moc omezena jen na určitý úkon „podání odvolání“. Ve smyslu tohoto omezení bylo také se zástupcem správcem daně

jednáno, tedy doručována mu výzva k doplnění náležitostí podaného odvolání. Doručení rozhodnutí zástupci by ovšem bylo na místě, jen pokud by se plná moc vztahovala na celé odvolací řízení (k tomu soud poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 239/2003). Pokud tedy bylo rozhodnutí o odvolání navíc doručováno i zástupci daňového subjektu, stalo se tak nad rámec povinnosti správního orgánu a nelze okamžik tohoto doručení brát v potaz při úvaze o dodržení lhůty pro podání žaloby. Dále soud poukázal i na ustanovení § 33b odst. 1 písm. a) občanského zákoníku o zániku plné moci okamžikem provedení úkonu, na který byla omezena, v daném případě dnem druhého doplnění podaného odvolání. Soud proto neshledal důvod pro doručení rozhodnutí zástupci ani ve smyslu § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, neboť doručení rozhodnutí již nebylo úkonem, na který se plná moc vztahovala. Městský soud uzavřel, že lhůtu k podání žaloby je třeba počítat od doručení odvolacího rozhodnutí daňovému subjektu, žaloba byla podána opožděně a zmeškání lhůty nelze prominout.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost usnesení městského soudu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nesprávném posouzení dodržení lhůty pro podání žaloby. Stěžovatel sice udělil soudem hodnocenou plnou moc k zastupování dne 12. 7. 1999, ale v návaznosti na ní udělil další plnou moc témuž zmocněnci dne 13. 4. 2000, a to k jednání s územními finančními orgány ve věcech souvisejících s řízením o odvolání proti předmětnému dodatečnému platebnímu výměru. Tuto druhou plnou moc by bylo možno dokonce posuzovat jako plnou moc generální ve smyslu § 10 odst. 3 zákona. Doručení zmocněnci ve smyslu § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků bylo důvodné a rozhodným dnem pro počítání žalobní lhůty je den 20. 2. 2002. Z těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného usnesení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v odvolacím spise je založena jen plná moc ze dne 12. 7. 1999, ve spise Finančního úřadu pro Prahu 10 je však založena i kasační stížností tvrzená druhá plná moc ze dne 13. 4. 2000, která se neomezuje toliko na podání odvolání, ale vztahuje se i na jednání s finančními orgány v odvolacím řízení. Za takové situace považuje žalovaný kasační stížnost za oprávněnou.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Vycházel přitom z ustanovení § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož, má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce příjemce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci.

Rozhodné tedy je posouzení, zda v daném případě stěžovatel měl v řízení zástupce s neomezenou plnou mocí a pro celé řízení, či s plnou mocí omezenou na určité úkony - v tom případě, zda pouze na podání odvolání či na úkony další.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel udělil plnou moc dne 12. 7. 1999 společnosti A. s .r. o. k podání odvolání mj. ve věci předmětného dodatečného platebního výměru. Tato plná moc byla předložena správci daně dne 22. 7. 1999. Spis ovšem obsahuje i další plnou moc ze dne 13. 4. 2000 v níž je uvedeno, že je udělena v návaznosti na plnou moc ze dne 12. 7. 1999 a zmocnitel touto plnou mocí zmocňuje zmocněnce, aby v jeho zastoupení jednal s územními finančními orgány ve věcech souvisejících s řízením o odvolání proti platebním výměrům, jejichž výčet je uveden a obsahuje i předmětný dodatečný platební výměr. Plná moc byla předložena správci daně dne 4. 5. 2000. Ze spisu

je dále patrno, že rozhodnutí o odvolání bylo žalovaným doručeno do vlastních rukou žalobce dne 7. 2. 2002 a dále zástupci dne 20. 2. 2002.

Pro úvahu o tom, zda tato druhá plná moc je plnou mocí omezenou či neomezenou je rozhodné znění § 10 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, je plná moc pro daňové řízení neomezená. Ústavní soud v nálezu citovaném městským soudem (ze dne 6. listopadu 2003 sp. zn. IV. ÚS 239/2003) vyslovil, že: Právní vztah u dobrovolného zastoupení vzniká mezi zastoupeným a zástupcem na základě smlouvy, k jejímuž obsahu patří právo zástupce zastupovat zastoupeného v dohodnutém rozsahu. Plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, který je adresován třetím osobám, jimž se dává na vědomí rozsah zastupování. Právní teorie i praxe rozlišují různé druhy plné moci, resp. obsahu a rozsahu zástupcova oprávnění, podle různých kritérií. Jde např. o všeobecnou (generální) plnou moc, která opravňuje zmocněnce ke všem právním úkonům, nebo zvláštní (speciální) plnou moc omezující se pouze na některé právní úkony, popř. některý druh právních úkonů či pouze jediný právní úkon. Plnou moc formulovanou obdobně jako v daném případě pak Ústavní soud posoudil jako speciální (procesní, a to pro určitý druh právních úkonů) a neomezenou (zmocněnec nebyl limitován konkrétními pokyny zmocnitele), udělenou pro řízení o odvolání proti konkrétnímu prvostupňovému rozhodnutí. Rozsah zmocnění vymezený v uvedené plné moci byl vymezen, a to zcela přesně, tak, že omezil zastupování výlučně na řízení odvolací. Zákon o správě o daní a poplatků vymezuje daňové řízení jako řízení o daních a posléze v samostatných částech upravuje jeho jednotlivé fáze. Byla-li tedy plná moc udělena pouze pro zastupování v odvolacím řízení, nelze ji považovat za plnou moc pro celé řízení ve smyslu ustanovení § 17 odst. 7 zákona o správě a daní a poplatků.

Jestliže tedy stěžovatel byl v daňovém řízení zastoupen pro určité úkony a těmito úkony byly veškeré úkony související s odvolacím řízením před územními finančními orgány (jimiž podle § 2 zákona č. 531/1990 Sb. jsou finanční úřady a finanční ředitelství), pak v souladu s ust. § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků mělo být doručováno vše co s těmito úkony souviselo, jak příjemci, tak i jeho zástupci. V daném případě se tak stalo.

Podle § 250b odst. odst. 1 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002 musela být žaloba podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Pokud zákon stanovil povinnost doručení jak stěžovateli, tak jeho zástupci, je třeba lhůtu počítat od doručení pozdějšího, tím je den 20. 2. 2002. To však městský soud v napadeném usnesení neučinil a vycházel z doručení rozhodnutí stěžovateli. Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti není rozhodné, zda existence druhé plné moci byla městskému soudu ze spisu předloženého žalovaným zřejmá či nikoliv (ve správním spise připojeném ke kasační stížnosti je tato plná moc založena). Případnou neúplnost předloženého správního spisu nelze přičítat k tíži stěžovatele a odepřít mu proto přístup k soudu.

Kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. byl v daném případě naplněn; proto Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to pro nezákonnost. Věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 1. 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu